

[Svend Auken]

ned her i folketinget af de nuværende regeringspartier.

Man nævner de lediges adgang til uddannelse. Alle husker vel regeringens oprindelige lovforslag på det område.

Man nævner forbedringen af u-landshjælpen. Alle kender regeringens negative indstilling til det, som et flertal har pålagt regeringen.

Man praler af, at karensdagen bliver ophævet fra 1. januar næste år, og man siger, at det er godt, at boligstøtten nu bliver forbedret. På alle disse områder og i mangfoldige andre tilfælde er det folketinget, folketingets partier, oppositionen, kredse uden for dette hus, der har enten forhindret regeringen i at komme igennem med en konservativ politik eller rettet op på skavanker, regeringen har påført landet som f.eks. i forbindelse med karensdagen.

Socialdemokratiet kan ikke godtage statsministerens redegørelse. Den dækker over en fejlslagen politik, og den rummer enten ingen eller forkerte eller halvhjertede svar på fremtidens udfordringer. Statsministeren har ikke blot, som hævded af justitsministeren, mistet gnisten. Hans regering har helt mistet grebet om udviklingen.

Dansk udenrigspolitik har de sidste 3½ år udviklet sig i retning af det tragikomiske. Folketinget mener ét, regeringen gør noget andet. Udenrigsministeren og hans støtter svinger mellem forargelse over og foragt for folketingets beslutninger, og de føler sig ikke bundet af dem. Resultatet er det nedslående, at det betyder mindre og mindre, hvad Danmark siger, og at der ingen udsigt er til, at Danmark igen kan føre udenrigspolitik, før der kommer en ny regering.

Tilsyneladende er der kun ét pejlemærke i regeringens udenrigspolitiske univers, og det er at vise ubetinget lydighed over for den konservative regering i Washington. Denne holdning er der ikke og vil der ikke blive flertal for i den danske befolkning. Den virker også lammende på alle fornuftige initiativer, hvad enten det gælder indsatsen mod atomoprustningen i Øst og Vest eller det drejer sig om alvorlige internationale økonomiske problemer for den tredje verden, for den fattige del af verden med underudvikling og gæld.

Regeringen virker undertiden, som om den er tilfreds med blot at præsentere folketinget

for nogle debatoplæg, som den på forhånd ved at den ingen chance har for at komme igennem med. Derefter sætter den sig mismodigt hen i en krog og overlader politikens udformning til de skiftende flertal, der konstateres i folketinget. Resultatet er en svag regering og et ofte meget forvirret folketting, der med sine mange saksakbeslutninger rokker af sted.

Det er en farlig udvikling, der på lang sigt kan underminere parlamentarismen som styreform.

Naturligvis bruger socialdemokratiet de politiske muligheder, der ligger i den almindelige opløsningsproces, og vi glæder os over en række resultater, vi har opnået i samarbejde med andre partier, f.eks. på miljøområdet, men systemet afspejler svaghed, rådvildhed og en god del opportuniste i regeringen, men desværre ikke åbenhed.

Når den nuværende regering har et flertal bag sig, tromler den sagerne igennem uden at lytte, uden at ville forhandle. Senest blev denne efter vor opfattelse udprægede arrogance demonstreret ved behandlingen af afskaffelsen af dyrtidsreguleringen. Jeg tror, at regeringens og de borgerlige partiers svigten- de tilslutning i befolkningen ikke mindst skyldes denne overlegenhed. Nogen særlig interesse i at finde holdbare løsninger på et bredt politisk grundlag kan man ikke anklage denne regering for. Med os i socialdemokratiet har der været få reelle forhandlinger. På stående fod husker jeg skattereformen, der fik et overbevisende socialdemokratisk tilslut, og jeg husker også, at regeringen omsider bøjede sig for vores og tjenestemændenes ønsker om ophævelse af samordningsfradraget for tjenestemandspensionisternes ægtefæller, men bortset fra disse og nogle få andre eksempler har ministrene søgt de snævre løsninger eller sat sig uden for indflydelse. Selv forslaget om delpension skulle tromles igennem med et snævert flertal. Man ville ikke lytte til vores krav om, at pengene i den sociale pensionsfond skulle bruges til folkepensionisterne, eller til vores forslag om en delefterløn. Resultatet er, at delpensionen bliver lavet om, når flertallet skifter herinde igen. De skæve, de snævre løsninger giver ikke stabilitet.

Socialdemokratiet har længe bebrejdet regeringen, at den valgte konfrontation i stedet for samarbejde, at den vil spalte samfundet i